

[Socialministeren.]

af, og at det var umuligt at faa Ordningen forbedret gennem tilstrækkeligt forhøjede Præmier, thi dem kunde Befolkningen ikke betale. Jeg maa derfor sige til det ærede Medlem, at det er ikke godt at komme med Eksempler fra Sverige.

Derimod maa jeg indrømme ham, at han havde Ret i, at jeg et Sted havde brugt Udtrykket „det danske Samfund“. Jeg ved ikke, hvordan jeg har oversat det, da jeg læste det igennem, men jeg har altsaa oversat det, og jeg maa gøre en Undskyldning, fordi jeg paa den Baggrund har henvendt de Udtalelser til ham, som jeg henvendte. Jeg har altsaa brugt Udtrykket et Sted, men jeg har ikke brugt det i den Forbindelse, hvori jeg tog vedkommende Tal. Og i Realiteten er det, som jeg sagde i Gaar, ligegyldigt for den Befolkning, for de 68 pCt., der har under 2 000 Kr. om Aaret. om den betaler de i øvrigt nødvendige Skatter, Afgifter og Kontingenter til den danske Stat, Kommune eller det danske Samfund eller til mere eller mindre private Forsikringsinstitutioner, naar det dog er nødvendigt at betale disse Kontingenter for at eksistere uden at faa Fattighjælp ved paakommende Lejlighed. Det er det, det kommer an paa. Det er ogsaa det, vi skal overveje, naar man vil indføre Tvangsforsikringspræmie: vil den ikke, hvis den overhovedet kan opkræves, blive taget af de Kontingenter, Skatter og Afgifter, som vi i Forvejen anser det for nødvendigt for den samme Del af Befolkningen at udrede?

Det ærede Medlem endte sine Udtalelser med en lang og for mig overflødig Oplæsning fra et tidligere Foredrag om Indtægtsforskydningerne, som det ærede Medlem havde holdt. Jeg har sat mig ind i de tidligere Forhandlinger, og denne Oplæsning af disse Oplysninger saavel som det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Oplysninger i Gaar om Indtægtsforskydningerne i de sidste 25 Aar har jo ikke nogen virkelig Betydning i Øjeblikket. Det drejer sig i Øjeblikket om, hvorvidt det er forsvarligt at gennemføre en ny Særskat paa 3 pCt. for hele Befolkningen, derunder for de 68 pCt., der har under 2 000 Kr. aarlig, og de Udgifter, jeg i Forvejen har nævnt. Det er det, det drejer sig om, og ikke, hvorvidt Befolkningen er bedre eller daarligere stillet end for 25 Aar siden. Det har jeg imidlertid svaret saa udførligt paa i Gaar, at jeg ikke skal opholde mig nærmere ved det her.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente, saa vidt jeg forstod ham, at han,

naar han naaede at faa Fortrykket af min Tale at se, vilde faa Øje paa en Række Uhyrligheder, som altsaa formodentlig var undsluppet hans skarpe Iagttagelsessevne i Gaar Eftermiddags. Er det nu ikke en lidt rask Bemærkning at tale om ligefremme Uhyrligheder og om min udpræget daarlige Samvittighed, i hvert Fald naar man selv paa dette Omraade er saa relativt svagt funderet baade i Teori og i Praksis som det ærede Medlem, der, som jeg paaviste i Gaar, end ikke kendte sit eget Partis Lovforslag paa et Hovedpunkt, den fuldstændige Ligestilling af Alders- og Invalidrentenyderne, en Paavisning, det ærede Medlem alt for beskedent undlod at røre ved. Det ærede Medlem er derimod langt mere ferm i den egentlige Storpolitik — altsaa i dens Teori, i Praksis har hans Indsats jo i hvert Fald i Foraaret været af en tvivlsom Karakter fra et konservativt Synspunkt. Han anholdt derfor min Udtalelse om den forfalskede Parlamentarisme. Det vilde føre alt for vidt — og det ligger ganske udenfor Emnet her i øvrigt —, om jeg gik dybere ind derpaa i Dag, men jeg vil meget gerne optage en Diskussion med det ærede Medlem om dette Spørgsmaal i det konservative Blad, han maatte vælge, og som vil lade en Modstander faa Lov til at tale ud om dette Problem. (*Christmas Møller*: Skal vi ikke foretrække „Social-Demokraten“?). „Social-Demokraten“ ved saa god Besked med dette Spørgsmaal, der har været gennemdrøftet i Aarenes Løb i Forbindelse med Landstingets Ophævelse og hvad der skulde indføres i Stedet for. Men jeg skal gerne bevæge „Social-Demokraten“ til ogsaa at optage Indlægene, jeg lægger imidlertid størst Vægt paa, at de konservative Læsere for en Gangs Skyld ogsaa faar noget at vide om det.

Med Hensyn til Spørgsmaalene om Agitationen i 1927, om Indrømmelserne til Oppositionen, om dens partipolitiske Udnyttelse af det saglige i Lovforslaget o. s. v., o. s. v. har jeg i Gaar udtalt mig saa udførligt, saa klart og saa skarpt, at der ikke er nogen som helst Grund til at føje noget til. Hvor lidet behageligt det maaske end er for Oppositionen, maa den lade den Kendsgerning blive staaende som et af denne Førestebehandlings Resultater, at de paa Forhaand Sommeren igennem havde tilsagt en rent saglig og loyal Behandling netop af denne specielle Sag, Sociallovgivningens Forenkling og Kodificering, som alle ønskede løst, og at den derefter ikke har skyet noget Middel til her i Salen og navnlig i sin Presse at forplumre og udnytte